

var meget knapt med Byg her i Landet! Jeg gad vide, hvordan det ærede Medlem havde stillet sig, hvis jeg i Stedet for at indføre Brødkort var kommet og havde forlangt, at det ærede Medlem skulde udlevere alt sit Byg.

Det ærede Medlem gik videre til andre Foranstaltninger og kritiserede Benzinordningen. Selvfølgelig er det meget rigtigt, at en Ordning, som tilsigter at spare Benzin ved at forkorte Radius i den Cirkel, indenfor hvilken man kan køre, ikke er nogen ideel Ordning. Men det ærede Medlem ved ogsaa meget vel, at det er en midlertidig Foranstaltning, og det er Hensigten at afløse den med en Rationering overfor den enkelte Automobilejer med et passende Kvantum, som han kunde anvende efter sine Forhold og sit Ønske, men vigtigere Spørgsmaal har ligget for til Afgørelse af de Myndigheder, som har den Sag til Afgørelse; derfor har man indtil videre, indtil den endelige Ordning kan komme i Stand, maattet opretholde den midlertidige, som ogsaa har medført en god Besparelse. Det ærede Medlem maa tilgive mig, men en Bestemmelse, som siger, at man ikke maa fjerne sig mere end saa og saa meget i lige Linie fra et bestemt Sted, vil nødvendigvis virke besparende, for dette saadan at køre rundt — ja det kan maaske ligge for enkelte Mennesker — men det er dog ikke nogen almindelig Tilbøjelighed.

Det ærede Medlem var misfornøjet med, at Benzinmaksimalprisen var sat for højt, han havde købt Benzin til 89 Øre. Ja, der har det ærede Medlem været heldig, for den Gang Benzinmaksimalprisen blev sat, forlangtes der baade 2, 3 og 4 Kr. for det Kvantum, som her blev sat til 1 Kr. Imidlertid var Priserne paa Benzin i ny Tilførsel steget overordentlig, fordi — hvad det ærede Medlem maaske ikke ved — alle Forhold med Hensyn til Tilførsler til Landet var blevet fordyret paa Grund af Fragtfordyrelse og Kulfordyrelse.

Endelig kritiserede det ærede Medlem Brændselsordningen, og jeg skal erkende, at den første Ordning, som for øvrigt var skabt under Samarbejde med Skovforeningen og med kyndige Mænd, Skovridere baade i Statens og i privat Tjeneste, bristede. Den bristede paa een Ting, nemlig paa Menneskenes umaadelige Dygtighed til at finde Udveje, naar det gælder om at faa det størst mulige Udbytte af deres Produkter. Jeg læste forleden Dag i Berlingske Tidende en meget træffende Sætning. En Mand, som blev interviewet af

Berlingske Tidende, sagde følgende: Det er i disse Tider særdeles opløftende og trøstende altid at finde en overordentlig stor Omsorg for andre udtrykt hos Folk, der udtaler sig. Saaledes vil man altid se, at naar de store Godsejere og Jordbrugere udtaler sig, er det af Omsorg for de smaa. I Dag udtalte det ærede Medlem ogsaa vedrørende Brændselsspørgsmaalet, at hele den Kritik, han rettede mod Ordningen, bundede i Hensynet til Fattigfolk. Ja, det er jo, som sagt, opløftende at høre saadanne Udtalelser, men beklageligt er det, at naar man kommer til Praksis, er der saa mange — selvfølgelig ikke dem, der udtaler sig paa den Maade, men saa mange andre —, som tværtimod finder hundrede, ja tusinde Udveje til først og fremmest at varetage deres egne Interesser. Den Ordning, som blev truffet efter Samarbejde med Skovforeningen, en Forening, som jo særlig omfatter det ærede Medlems Standsfæller, hvilede paa den Forudsætning, at der var en almindelig god Villie hos de store Skovejere til at rette sig efter dens Regler, og det har lykkeligvis ogsaa vist sig, at der var adskillige Skovejere, som opfyldte denne Forventning, men det viste sig rigtignok ogsaa, at der var mange, som ikke opfyldte den. Derfor kom der ogsaa Klager fra mange Dele af Landet, f. Eks. fra Lolland-Falster — det ærede Medlem, der sidder derhenne (Kragh), har haft rig Lejlighed til at erfare, hvorledes dette Forhold udviklede sig —, og der foreligger den ene Beretning efter den anden om, hvorledes man omgik Bestemmelsen. Jeg skal tildele mig ganske kort at minde ærede Medlemmer om, hvad Ordningen hvilede paa. Den hvilede paa dette, at der skulde fastsættes Maksimalpris paa visse Brændsorter, og at man fik Lov til at byde frem til Auktion et lignende Kvantum som det, man havde solgt til Maksimalpris. Forudsætningen var da denne, at man til Maksimalpris skulde sælge til dem, som det ærede Medlem interesserede sig saa stærkt for i Øjeblikket, Fattigfolk. Men hvad kom der imidlertid Meddelelse om? Der kom Meddelelse om, at den ene Skovejer efter den anden ordnede Sagen paa den Maade, at han solgte til Maksimalpris, ikke til Fattigfolk, men til velstaaende, f. Eks. til sin Nabo, en anden Godsejer. De solgte til Maksimalpris til hinanden. Der kom f. Eks. Meddelelse til mig om, at en Skovejer havde solgt til Maksimalpris til sin Søster, som førte Hus for ham selv, saaledes at han kunde føre Bevis for, at